

Відділ культури і туризму Ярмолинецької райдержадміністрації
Ярмолинецька центральна районна бібліотека

Багата талантами Правдівська земля

Поезії

Упорядник:
Іваниця В. К.

Ярмолинці, 2009

У цьому альманаху зібрано поезії поетів, які мешкають на чудовій, працелюбній, талановитій Правдівській землі. Майже всі вони є членами літературного клубу «Автограф», який діє при районній бібліотеці.

Тут розкривається душа поетів-земляків, бачення сьогодення, мрії, глибоке бажання розкрити всі потаємні думки, донести до вас, шановні читачі.

Комп'ютерний набір: Посвистак А. Б.

Відповідальна за випуск: Гриб М. А.

Тетяна Лобода

СПОВІДЬ

Життя без гріха я не умію
Життя минає, час летить
Але я маю ще надію
Що Бог за все мене простить

Я так гріхів багато маю
Що оправдання не знайти
О, Боже, я тебе благаю
За всі гріхи мене прости

Прости, мене за те що крала,
За те що слухала плітки
Що я постів не соблюдала
Лукаві думала думки

Прости, що ворогів я мала
Прости, що сердилась на них
Що я їм щастя не бажала
І не молилась за усіх.

Прости за те що я грішила
В неділю і в святкові дні
Що я до храму не ходила
Прости мені, прости мені...

Прости, що я під час молитви
Не все уважною була

До Тебе, Боже своїм дітям
Любов привити не змогла

Я не по заповідям жила
Подругам заздрила своїм
Маленьких чад я погубила
Бо не дала родитись їм

* * *

О Боже! Милосердний Боже!
Тебе всім серцем я люблю
Прости мене, якщо Ти можеш
Я так благаю і молю!

Чи зможеш ти мене простити
Ти ж бачиш все із висоти
А я так хочу в раї жити
Бо дуже страшно в пекло йти

Прошу тебе Єдиний Боже
Навчи мене безгрішно жить
Щоб на тім світі Царство Боже
І Твою милість заслужить

На Тебе, Боже уповаю
Навчи так жить, як хочеш Ти
Щоб заслужила я до раю
Благочестиво увійти...

Тополі

Звечоріло. Тихо. Лиш шумлять тополі
Три стрункі тополі у моїм саду.
Ой не було долі, тай немає долі,
Я до вас, тополі, із журбою йду.

Хочеться, тополі, душу вам відкрити,
Я вам, як подругам, вилию журбу,
З вами я пораджусь, як на світі жити,
Може з вами, любі, долю я знайду.

Добре вам, тополі, тут рости на волі
І шуміти листям у моїм саду.
Три стрункі тополі, три веселі долі, -
Краще б вам не знати, про чужу біду.

Как хорошо!

Как хорошо на свете жить,
И плакать, и смеяться,
Мечтать, надеяться, любить,
И солнцу улыбаться!

Не буду больше я грустить
У молодой рябины,
Как хорошо тебя любить
И быть твоей любимой.

Пусть все на свете говорят,
Парней красивых много,
Я буду всем твердить подряд,
Не надо мне другого.

С тобой мне просто и легко
В зной, в стужу и в ненастье
И может быть недалеко
От нас шагает счастье.

Как хорошо на свете жить,
И плакать, и смеяться,
Как хорошо тебя любить,
И солнцу улыбаться!

Зумій лишити на землі добро

Коли стоїш ти на вершині смерті,
Тоді думками повертаєшся назад,
Тоді думки настирливі і вперті
Стараються навести в житті лад.

А час пішов, лишилися хвилини,
Нема коли вже виправляти щось.
І тільки погляд в небо лине,
І відчай, що не все вдалось.

Тому, поки ще не добрався до вершини,
Зумій лишити на землі добро,
Яке б розквітло квітами калини,
А не колючим терном поросло.

Ірина СТОРОЖУК

Мова

Кохайте солов'їну мову,
Несіть її в далекії світи.
І ти, як будеш мати змогу,
Неси її за обрії святі.

Без мови нації нема, нема народу,
Бо мова – це оте святе для нас,
Що всіх єднає і дає свободу
У цей важкий і швидкоплинний час.

Бо мова - це не золото, не діаманти,
Це цвіт калини, це спів солов'я.
Це сміх гучний маленької дитини,
Це милозвучний клекіт журавля.

Україна

Україна – друга мати,
Лівий берег і правий теж.
Треба разом їх тримати,
А то толку не зведеш.

Ділять мою неньку другу,
Ділять її жовті й сині,
Але мою їм подругу
Не розділить нині.

Це могутня держава,
Й президент її один.
В нас одна державна мова
Прем'єр, спікер теж один.

А Крим – її синочок
І його хочуть забрать.
Як матері синів і дочок
Його не будем віддавать.

Микола Горобець

Моє село

(Правдівці)

Моє село, колиско яворова,
Обитель рідна, стомлені хати...
Тут я родивсь і з отчого порога
Ступив в життя й незвідані світи.

Твій ліс, ставки, долини, річка,
Чумацький шлях, що навпіл розділяв село.
В душі моїй вселилися навічно,
Не забував я їх, хоч як би важко не було.

Ровесники мої, смаглявчики лукаві,
Чи ваші душі не зчерствіли вдалині?
Згадайте школу нашу, гульбища, забави,
Як корівок ми пасли на стерні...

Як наяву, я бачу тих, кого вже не вернути,
Земля їм пухом й пам'ять вічна поколінь.
Живим, дай Боже, в мирі й щасті бути,
Хай не впаде на них зловісна чорна тінь.

Іду селом, вклоняюсь на всебічно
Тим, хто ще не досяг життєвої межі...
Всміхаються мені ясні дитячі личка
І від того стає тепліше на душі.

Тож пам'ятаймо в час незгоди й скрути,
В час потрясінь всім ворогам на зло.
Не стане на коліна Україна –
Допоки житиме колиска нації – село!

15 листопада 2008 р.

Боднарівко

Боднарівко, Швейцаріє подільська,
Мов бурштину перлина, цвіт калини.
Твій краєвид, народ простий і милий
Влились у моє серце й душу полонили.

Дивлюсь на твої гори, доли й річку,
Верби, що похились від журби.
Стежки звивисті, хати невеличкі,
Джерела кришталевої води.

Приходять в пам'ять безтурботні роки,
Яким, здавалось, не буде кінця.
Ходив я з вами, друзі, на уроки,
Потім розваги й танці без кінця.

Сюди подруг ми потім проводжали,
Пізнали з ними перші почуття.
Нам ясні зорі з вишини сіяли
І слухали ми трелі й тьохкіт солов'я.

Уже й мій вік сягнув до довголіття
Чуб посрібливсь, морщини на чоло лягли.
Та в снах моїх у вас ясні обличчя.
Тоненькі станом як і в юності були.

Товариші мої – сім'я Шпаків велика,
Концерти наші досі в пам'яті живуть.
Один за другим пішли ви в потойбіччя,
Така вона страшна життєва суть.

Тож, милий краю, я тобі бажаю,
Щоб відродилось й розцвіло село.
Пісні щоб знову над тобою зазвучали,
І негараздів щоб ніколи не було...

7 січня 2009 р.

Всім зичу я добра

Муза моя – стара сварлива баба,
Пегас не баский і болячками обріс.
І сам не юний, ще й плачу як згадаю,
Про те, що не цінував в житті колись.

Здавалось, молодим рокам кінця не буде,
Складні проблеми до уваги не брались.
Та пролетіло все, так як у вирій птахи,
І пасма сивини у чуб, колись густий, вплелись.

Яка ж то гордість, що рівний серед вас я,
Й душа моя, як лід весною відтає.
Наснага творча і сердець завзяття,
І слово й пісня радість нам дає.

Всім молодим по доброму я заздрю,
Що все незвідане для вас іще гряде.
Не забувайте тільки батька хату
І матір – ту, що вічно діток жде.

Прийде до вас доросла мудра зрілість,
Дітей, діждетесь, потім онучат.
Запам'ятайте тільки – Божа милість
До тих прихильна, в чийй сім'ї є лад.

Не дорікніть, що пишу недолугим стилем,
Що коли й, крапки ставлю, де бути їм не слід.
Все, що найкраще, я узяв від мами,
Нема якої вже багато сумних літ...

Тож бувайте всі здорові і щасливі,
Надія, віра хай не зрадить вас й палка любов.
Черпайте мудрість у народу і душевну силу,
Завзяття молоде нехай прийде до вас на схилі віку знов!

23 січня 2008 р.

Анатолій Романішин

В твою честь слова я кажу найніжніші
Нині в день матері на цій святій землі.
Вітання щедрі шлю від серця найщиріші
Тебе люблю я у святкові й у буденні дні.
Мама! Рідна моя, ненько,
Твої справи мудрі і святі.
То ж уклін синівський і низенький
За турботу й руки золоті.
І за те, що дала мені життя,
За тихі пісні колискові,
За сонячні малюнки мого майбуття
За щире материнське слово.
Спасибі за поради, за науку жити,
Ти завжди наяву і в спогадах зі мною,
Ти вчила усе корисне робити,
І залишилась доброю, простою.
Спасибі мамо, за хліб, за сіль, за чисту воду,
За затишок, тепло і ласку в хаті.
Господарка і берегиня роду,
З тобою скрізь в усьому я багатий.
Де б я не був, що не здійснив,
Чи відчував невдачу, радість, втому.
Я Господа завжди молив,
Щоб благ надав для материнського дому.

День рідної мови

Рідна моя мова, пісня солов'їна
Віками ви боролися за право на життя.
Не тільки на будовах і навіть на руїнах
Ви вірили в щасливе майбуття.

Скільки героїв твоїх, українська державо,
Знаних – незнаних полягло за волю і мову.
Мабуть недостатньо боролися, мало,
Щоб питання сьогодні це встало ізнову.

Однакове значення мають різні слова:
Російські: «слышишь», «люблю» і українські: «чуєш», «кохаю».
Мова наша співуча творить дива,
І з святом сьогоднішнім я щиро усіх вас вітаю.

Не тільки в садочках, школах, у вузах, на вулиці,
У кожній родині, що живе в українських кордонах,
У владних і інших структурах, у віршах, у музиці
Головною звучати має мова наша, законна.

Від півдня на північ, зі сходу на захід
Розкинулась моя і твоя Україна.
Давайте всі дружньо ми станем на захист,
Щоб мова жила і рясно родила червона калина!

21 лютого 2009 р.

*На пам'ять
клубу «Автограф»*

Клуб «Автограф» люди правдівські вітають,
Наснаги творчої членам всім його бажають,
Щоб процвітав «Автограф» довгі роки:
Його засновники і ті, хто робить перші кроки.

Скласти вірші справа непроста.
Душі і серцю потрібні і натхнення й доброта.
Бо навіть малесенький епіграф справа
Покаже: це крок серйозний чи забава.

Вірші, поеми, повісті, романи
Нехай правдиві будуть, не омані.
Бо як прочитають люди старші, дітвора,
То щоб хвалили і любили автора сповна.

В складні часи творити важко,
Тим ціна вища слова, «не бумажки».
Так що пишіть, спілкуйтеся в «Автографі»,
Бо і від нас залежить, чи людські мізки шановні,
Правди будуть повні

22 травня 2009 р.

Ірина Грищенко

ЖИТТЯ ЛЮДИНИ

Багато загадок в житті,
Гадаю, не зрозуміти їх мені
Народжується дитина, маленька така,
Але чекає доля її не легка.
Дорослішає, і скільки проблем,
Приходять до неї день за днем.
Отримує освіту, створює сім'ю,
Говорить комусь «люблю».
Але згодом це щастя втрачає вона,
Все що було: робота, сім'я
Здоров'я залишається тільки краплини,
І смерть приходить за лічені хвилини.
Тоді починаєш усвідомлювати ти,
Що щастя своє, ти зміг віднайти.
Прожив життя щасливо,
Може не так як хотілося - красиво.
І коли до Бога відлітає душа твоя,
Ти думаєш: *«я прожив життя не дарма»*

«ЛЮБОВЬ – ЭТО...»

Любовь – это битва без правил,
Где может победить каждый из нас.
И даже, если в отношениях ты точку поставил,
Все равно придет тот час
Когда ты, не задумываясь влюбишься опять,
И уже, больше, твое сердце не будет страдать.
Тогда ты поймешь – любовь навсегда,
И дай Бог, не будет она для тебя слепа.

Зоя Базелюк

Сусідка

Чи серйозно, а чи просто
Хтось сказав так навмання,
Що хорошії сусіди –
То найближча є рідня.

Якщо хочу випить чаю
До сусідки я іду
Там посиджу, поболтаю,
Там я душу відведу.

Гарну я сусідку маю,
Мов картинка на стіні,
Часом їй допомагаю,
Але більш вона мені.

Придобряща і привітна
До всіх мешканців села
Скільки часу, скільки сили
Добрій справі віддала

Чи корова захворіє,
А чи свинка, чи курча,
То звертаємось тоді ми
За порадою врача

Чи удень, чи серед ночі
Не відмовить вам вона
За тваринок, як за діток
Ветеринар наш вболіва

Серце маєш ти привітне,
Руки – просто золоті
Називають тебе «Света»
Люди лагідно в селі

Гарна жінка, добра мати,
Господиня – хоч куди,
Хочу я тобі бажати
Щоб не знала ти біди

Хай лихе все стороною
Обмина твій славний дім
Щастя хай пливе рікою
І живеться добре в нім

Про свою сусідку хочу
По секрету вам сказати
Горда я, що нині можу
Її подругою назвати.

Пісня

Коли наодинці сама залишаюсь
Щоб не нудьгувати
Я пісню співаю.

Коли зосереджена
Над чимись я дуже
То з піснею також
Признаюсь я дружу.

Співаю ліричну
Співаю журливу,
А часом веселу,
А може й плаксиву

То все вже залежить
Від настрою мого,
Стає якось легше
Від співу отого

Коли вишиваю,
Теж пісню співаю,
Тоді навіть краще
І нитка лягає

Нам пісня, як кажуть,
В житті помагає
І роздуми різні
На ум навіває

Ту пісню українську, народ наш складав
Із роду до роду спів передавав.

Давайте сьогодні і ми заспіваєм
Пісень українських, які пригадаєм.

Мова

Катя вчить англійську мову,
Повторя за словом слово.
А як вчити закінчила
І підручник відложила,
То звернулася до мами
Із такими ось словами:

«Скажи, мамо, чи повсюди
Українську учать люди?
Чи у Англії, у Штатах
Треба теж її вивчати?»

«Ні дитино» - мовить мама –
«Мова ця живе лиш з нами.
Мова ця твого народу.
Чуєш ти її від роду»

Та були часи такі,
Коли мову нашу рідну
Вчити було принагідно,
Коли в школі «кому складно»
Не учить український можна

Тай тепер ось у містах
Більш російська на вустах
А чиновники пихаті
Хочуть дві нам нав'язати.

Що ж такі ми є за люди?
Схаменімось, бо ж не буде
Ні держави ні народу,
Якщо не знаєш родоводу!

Не будем знать культури свої
То не збагнем і чужої
Якщо не будем мати мову
Ми втратим Україну знову!

Рушники

Ген за обрій вже сонце
Тихенько сідає
В руки голку беру –
Рушники вишиваю.

За стібочком стібок
На тканину лягає
Це для внучок своїх
Рушники вишиваю.

П'ять дівчаток у мене,
Пальців п'ять в кулаку
Хочу вишить на згадку
Кожній по рушнику.

Хай палають серпанком
Калина і маки
І чудові українські
Орнаменти також.

Хай у церкві рушник
Кожній дружки стелють
На рушник онучата
З милим в парі стають

Бо ж на долю, на щастя
Його вишиваю
Кожній в Бога здоров'я
І ласки благаю

Може бути колись,
Як пройдуть вже роки,
Візьмуть внучки дорослі
До рук рушники

І згадають тихенько
Бабусю без слів
І постелять стежину
З отих рушників

Ту стежину, що завжди
Додому вертає.
Може саме для цього
Рушники вишиваю.

КОЛИСКОВА

Підем, доню, спатоньки,
Спатоньки, дитятонько.

Спить уся дітвора
І тобі теж пора

Покладем під подушечку
Любу ляльку-подружечку

Лялька очки закрила
І дитинку зморило

Спить дитятко, всміхається
Бо ж за день так намається

Всюди встигнути хочуть
Милі ніжки дівочі:

На скакалці покликати,
З дітворою побігати

І провідать подруженьку,
І помірять калюженьку.

Не свари ж бо ти, матінко,
Своє миле дитятонько,

Не погрожуй лозиною,
Бо ж була й ти дитиною.

Зміст

1. Тетяна Лобода	4
2. Ірина Сторожук	10
3. Микола Горобець	13
4. Анатолій Романішин.....	18
5. Ірина Грищенко	22
6. Зоя Базелюк	24